

4. Економіка сільського господарства : навч. посіб. / [Збарський В.К. Бабієнко М.Ф., Куласць М.М., Снявська І.М., Хоменко М.П.] ; за ред. проф В.К. Збарського. – К. : Агроосвіта, 2013. – 352 с.

5. Островець О.В. Сільськогосподарська кооперація як один із шляхів підвищення конкурентоспроможності аграрних підприємств / О.В. Островець, К.С. Богомолова // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка: Економічні науки. Випуск 185 – Харків: ХНТУСГ. – 2017. – С. 69-75.

УПРАВЛІННЯ ТРАНСФОРМАЦІЄЮ ВИРОБНИЧОЇ СТРУКТУРИ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

***КІРІК В.М., ДЕМЧЕНКО Д.В., МАГІСТРАНТИ*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Наслідки здійснення корекції виробничої структури організацій аграрного сектора матимуть вирішальне значення для успішного завершення їх реформування. Серед численних наслідків цього процесу найбільш значущими є всі підстави вважати екологічні та економічні. Серед екологічних наслідків найбільш значущими слід визнати неухильно наростаючі гальмування (аж до повної зупинки) процес руйнування гумусу в ґрунті. Серед економічних наслідків дуже важливе значення матиме поліпшення показників продуктивності функціонування організації, перш за все, таких як вихід валового продукту на одиницю площі сільгоспугідь і ресурсомісткість валового продукту. Однією з умов таких поліпшень, безумовно, є забезпечення об'єктивно необхідною внутрішньої збалансованості всередині господарюючих суб'єктів.

Загальновідомо що виробнича структура являє собою багатоаспектну ієрархічну сукупність галузевих утворень - функціональних блоків, тому найважливішим етапом оптимізації виробничої структури є наукове обґрунтування сегментації внутрішнього середовища господарюючих організацій аграрного профілю.

Проаналізувавши світовий досвід визначення поняття виробнича структура можна зробити висновок що «виробнича структура» являє собою багатоаспектну ієрархічну сукупність галузевих утворень, функціональних блоків [1].

* Науковий керівник – Подольська О.В., к.е.н., доцент

Галузевими утвореннями в організаціях аграрного сектора є комплекси галузей матеріального виробництва та інфраструктури, окремі підкомплекси цих комплексів (наприклад, основне виробництво, представлене тваринництвом і рослинництвом), окремі галузі підкомплексів (напр. виробництво зерна), окремі підгалузі (наприклад, виробництво зерна озимих зернових культур), виробництво окремих видів продукції (наприклад, виробництво зерна озимої пшениці) і т. д. [3].

Зміст процесу корекції виробничої структури являє собою забезпечення раціонального сполучення галузевих утворень і стану внутрішньої ресурсної збалансованості, в аграрному секторі це є оптимізація співвідношень між окремими галузевими утвореннями, а також утвердження стану внутрішньої ресурсної збалансованості в організації.

Оптимальна виробнича структура це така структура, за якої забезпечені об'єктивно необхідні пропорції між галузевими утвореннями усередині організації. Відсутність внутрішньої збалансованості проявляється в наявності дефіциту одних ресурсів і у надлишку інших. Таким чином, неоптимальна виробнича структура завжди є економічно, соціально, а в ряді випадків і екологічно небезпечною для організації аграрного сектора [2].

Відповідно до другої задачі Побудова дерева цілей корекції виробничої структури відкриває можливості для визначення основних напрямків цього процесу в організації аграрного сектора. В якості основних напрямків корекції виробничої структури є підстави розглядати оптимізацію співвідношень:

- 1) між матеріальним виробництвом та комплексом галузей інфраструктури;
- 2) між основним виробництвом та промисловим підсобним виробництвом;
- 3) між капітальним будівництвом і капітальним ремонтом (виробництвом будівельної продукції) з одного боку та основним виробництвом і промисловим підсобним виробництвом — з іншого боку;
- 4) між тваринництвом і рослинництвом;
- 5) між виробничими програмами окремих підкомплексів галузевих утворень та їх парками технічних засобів;
- 6) між силовими та робочими машинами у складі парку технічних засобів;
- 7) між парком технічних засобів та його ремонтно-обслуговуючою базою.

Література.

1. Островерх О.В. Сільськогосподарська кооперація як один із шляхів підвищення конкурентоспроможності аграрних підприємств / О.В. Островерх, К.С. Богомолова // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка: Економічні науки. Випуск 185 – Харків: ХНТУСГ, 2017. – С. 69-75.

2. Подольська О.В. Напрямки підвищення ефективності управління персоналом на підприємствах / О.В. Подольська, В.В. Оберемок // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка: Економічні науки. Випуск 193 – Харків: ХНТУСГ, 2018. – С. 284-290.

3. Подольська О.В. Ключові поняття процесу організаційних змін / О.В. Подольська, К.С. Богомолова, В.Г. Краля // Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка: Економічні науки. Випуск 193 – Харків: ХНТУСГ, 2018. – С. 132-139.

4. Podolska O.V. Pricing in the system of agricultural enterprise economic development mechanism / O.V. Podolska, O.V. Dudnyk, O.V. Smihunova // Актуальні проблеми інноваційної економіки. – 2018. – № 3. – С. 43-47.

5. Турченко М.М. Стратегічна організаційно-економічна реструктуризація організацій аграрного сектора: [Монографія] / М.М. Турченко – Харків : ТОВ «ЕДЕНА», 2006. – 537 с.

СОВРЕМЕННЫЕ ИНСТРУМЕНТЫ ПОВЫШЕНИЯ КОНКУРЕНТОСПОСОБНОСТИ

***ДАТУШКО М.И., КАНД.ВОЕН.НАУК, ДОЦЕНТ,
БАЛУХО А.Д., МАГИСТРАНТ,
УО «БЕЛОРУССКИЙ ГОСУДАРСТВЕННЫЙ
АГРАРНЫЙ ТЕХНИЧЕСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ»***

На сьогоднішній день поняття «конкурентоспособность» стало одним из наиболее часто используемых в научной литературе. Люди, деятельность которых связана с экономикой, бизнесом и политикой, также очень часто применяют данное понятие, когда речь идёт о необходимости сравнивать положения субъектов хозяйствования, как в экономике страны, так и в современной системе мирового хозяйства.

Конкурентоспособность организации – это свойство данной организации, которое характеризуется степенью потенциального или реального удовлетворения им конкретной потребности по сравнению с аналогичными объектами, представленными на целевом рынке.